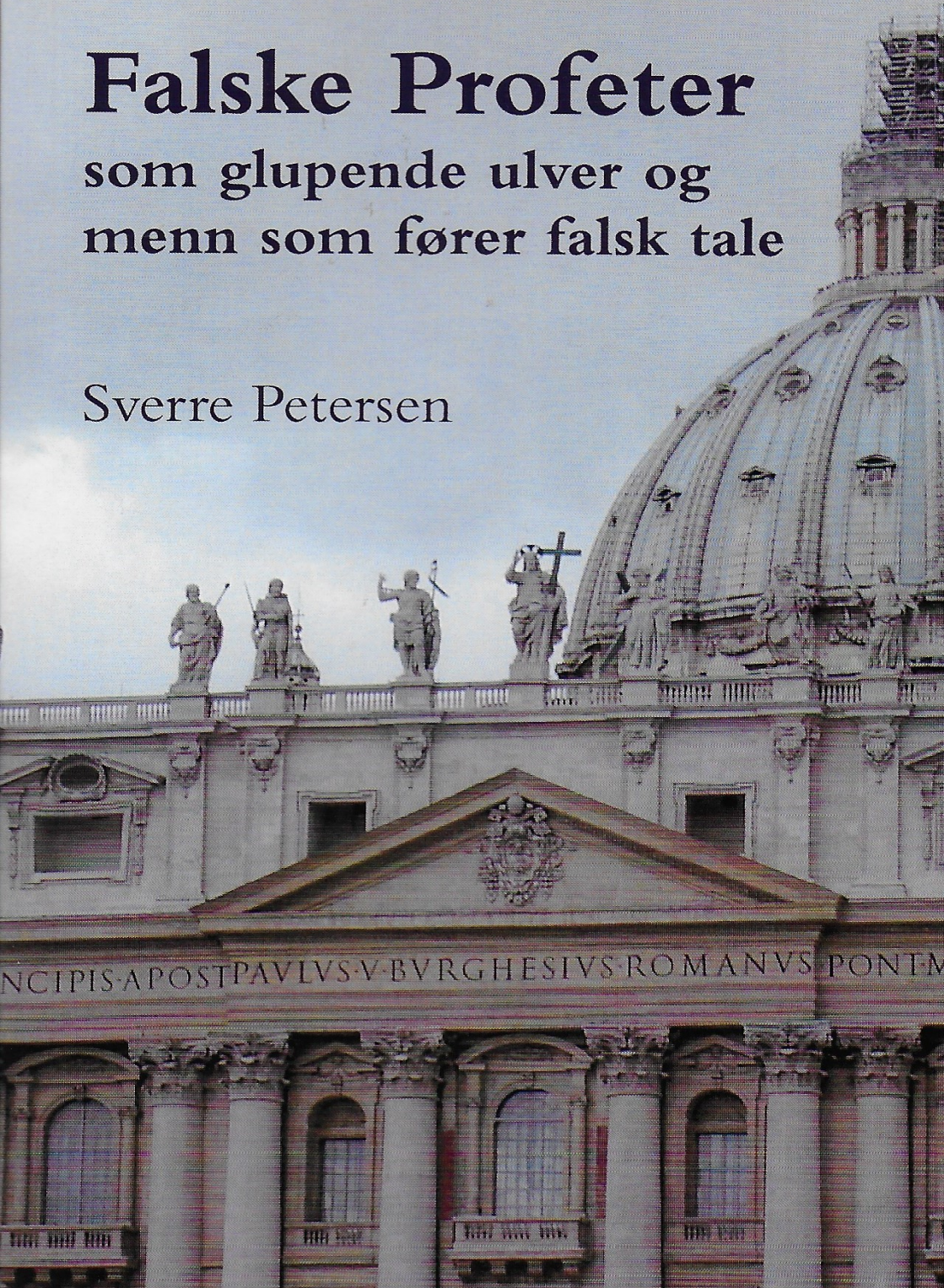

Falske Profeter

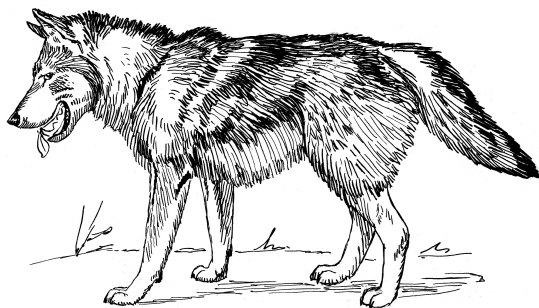
som glupende ulver og
menn som fører falsk tale

Sverre Petersen

Falske Profeter

som glupende ulver og
menn som fører falsk tale

Følgende av deres forkynnelse
og deres gjerninger

av Sverre Petersen

**Utgitt av Kristadelfianerne
(Brødrene i Kristus)**

2013

**CHRISTADELPHIAN BIBLE MISSION
404 Shaftmoor Lane
Birmingham B28 8SZ
England**

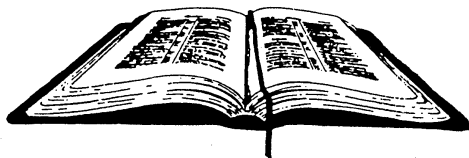
FORORD

Jesu advarsel mot falske profeter

"For trang er den port og smal er den vei som fører til livet, og få er de som finner den" (Matteus 7:14).

Dette studium er en oversikt over Bibelens budskap og en orientering om falsk tale som har sneket seg inn i kristenheten. Vi oppfordrer leserne til å følge eksemplet til menigheten i jødernes synagoge i Berøa:

"Disse var av et edlere sinn enn de i Tessalonika. De ... gransket hver dag i Skriftene om det forholdt seg slik som det ble sagt." (Ap. Gjern.17:11).

Falske Profeter

som glupende ulver og menn som fører falsk tale

Følgende av deres forkynnelse
og deres gjerninger

"Gå inn gjennom den trange port! For vid er den port, og bred er den vei som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den. For trang er den port og smal er den vei som fører til livet, og få er de som finner den. Vakt dere for de falske profeter! De kommer til dere i fåreham, men innvendig er de glupske ulver. På fruktene skal dere kjenne dem." (Matt. 7:13-16).

Dette er Jesu alvorlige formaning og advarsel til oss i sin bergpreken, og han forutså også dette: "Ve verden for forførelser! For forførelser må komme, men ve det menneske som forførelsen kommer ved!" (Matt.18:7).

Jesus advarer mot falske profeter. Paulus forteller oss hvor disse falske profeter skal komme fra, da han for siste gang tok avskjed med de eldste i Efesus og ga dem sine formaninger: "For jeg har ikke holdt noe tilbake, men jeg har forkynt dere hele Guds råd. Så gi da akt på dere selv og på hele hjorden,

som Den Hellige Ånd har satt dere som tilsynsmenn for, for at dere skulle vokte Guds menighet, som han vant seg med sitt eget blod. Jeg vet at det etter min bortgang skal komme glupende ulver inn blant dere, som ikke skåner hjorden. Ja, blant dere selv skal det fremstå menn som fører falsk tale for å lokke disiplene etter seg." (Ap. gj: 20:27-30).

Og Johannes forteller i sitt første brev at disse falske profetene var utgått fra menigheten (1.Joh.2:19). Han kalte dem "antikrister" (v.18) og dette viser at 'anti' på apostlenes tid betydde 'i steden for', og ikke 'imot'. Når de hadde vært med i menigheten, kunne de ikke være mot Kristus, men de lærte en annen Kristus, i steden for den sanne Kristus "kommet i kjød" (1.Joh.4:2).

Når vi leser apostlenes brev finner vi mange, både angrep og formaninger til disiplene, som påvirket av judaismen og gresk filosofi, hadde oppfatninger som var i strid med skriftene. Dette var disipler som Jesus hadde advart mot: "Vokt dere for de falske profeter!" (Matt.7:15), og det var slike disipler Paulus forutså ville komme etter hans bortgang – menn som førte falsk tale. (Ap.gj.20:30).

Disse disiplers motiv var personlig ærgjerrighet for å utøve makt over en størst mulig menighet, og også for samtidig å oppnå størst mulig økonomisk vinning – "glupske ulver". De laget en blandingsreligion, hvor også deler av hedenske religioner ble tatt med, og her fantes læresetninger som mange likte å høre – "det klør i øret på dem" (2.Tim.4:3-4) Dette lykkes i så stor grad at denne avsporede kristne gruppe fikk flertallet blant de kristne, og da keiser Konstantin beseiret sine hedenske medkeisere, innførte han kristendommen som

statsreligion, og satte det kvasikristne flertall til å lede denne statskirke. Makt og økonomiske fordeler har alltid vært medvirkende årsak til å forderve mange mennesker i deres livsførsel. Konstantins statskirke danner ingen unntagelse. Den var allerede ledet av menn som var villige til å sette til side bibelske sannheter for å oppnå egne fordeler, og disse tilbøyeligheter ble ikke dempet hos disse menn. Og her må vi tenke på hvordan Paulus beskriver dem: "Dersom noen farer med fremmed lære, og ikke holder seg til vår Herre Jesu Kristi sunne ord og den lære som hører til gudsfrykt, da er han oppblåst og forstår intet. Han er bare syk etter stridsspørsmål og ordkrig. Dette fører bare til misunnelse, strid, spott, onde mistanker og stadig krangel mellom mennesker som er fordervet i sitt sinn og har tapt sannheten, og ser på gudsfrykten som en vei til vinning." (1.Tim.6:3-5). Og Paulus tilføyer at "gudsfrykt med nøysomhet er en stor vinning!" (vers 6).

Hvordan denne Konstantins statskirke utviklet seg videre etter Konstantins egen tid, er forutsagt av profeten Daniel. I Daniels bok kan vi lese om hans fire profetier og de fremtidige verdensrikene. Disse ble skrevet ca. 600 år før Kristus, og i verdenshistorien kan vi lese at alle, unntatt Jesu opprettelse av Guds rike, er oppfylt! Sannheten i disse profetier kan vi derfor ikke tvile på.

I sin profeti om det fjerde verdensrike (Romerriket) forutsier han at det skal oppstå en makt, symbolisert med et lite horn (kap.7:8) som hadde en munn som talte store ord. I vers 21 forteller han at dette horn førte krig mot de hellige og overvant dem. Og i vers 25 forteller han at denne makt skulle undertrykke Den Høyestes hellige, og at de skulle overgis i

denne makts hånd for en tid og tider og en halv tid. Av andre skriftsteder i Bibelen går det frem at dette symboliserer 1260 år. Hvem "det lille horn som talte store ord" i vers 8 symboliserer, kan Det nye testamentets skrifter forklare oss. Verdenshistorien forteller oss at "dette hornet" i vers 21 symboliserer keiser Konstantins flertallskristne som overvant "de hellige" – de sanne bibeltro kristne i årene 324 – 325.

Makten som undertrykket "Den Høyestes hellige" i ver 25 symboliserer paveveldet som ble opprettet og stadfestet i årene 496 – 533.

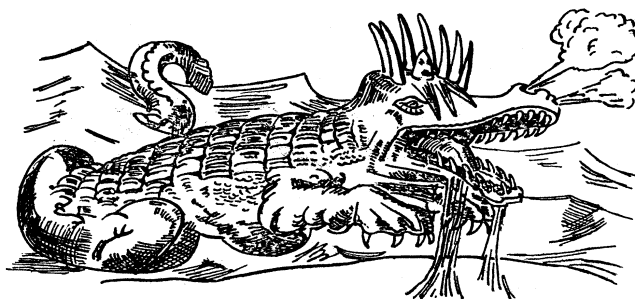
Keiser Konstantin

Det lille horn som talte store ord (Dan.7:8)

Det hebraiske ord som er brukt om 'store ord' betyr: 'ord med dominerende og avgjørende betydning' og gir en tydelig beskrivelse av det som det lille horns 'store ord' handler om.

Det lille horn "hadde øyne som et menneske" (2011 bibeloversettelse). Hos Daniel viser dette at 'menneske' symboliserer menneskenes rike i opposisjon mot Guds rike.

Det nye testamentets skrifter gir oss muligheten til å identifisere dem som "talte store ord". Jesus kalte dem "falske profeter" og Paulus forutsa at det skulle fremstå "menn som fører falsk tale" blant menighetens tillitsmenn – eldste. Og vi har allerede nevnt Johannes' advarsel mot dem som hadde brutt ut fra menigheten og forkynnte en annen Kristus enn den sanne – profetenes forutsagte Guds salvede Messias.

Jesus fortalte både sine jødiske motstandere (Joh.8:21) og sine egne apostler (Joh.13:33) at "dit jeg går, kan dere ikke komme." Jesus skulle gå til sin Far i himmelen, og dit kunne ingen mennesker komme. "Himmelen er Herrens himmel, men jorden har han gitt til menneskenes barn." (Salme

115:16). Jesus fremhever bestemt at: "Skriften kan ikke gjøres ugyldig" (Joh.10:35).

Med 'skriften' mener Jesus alle de gammeltestamentlige skrifter. "Jeg er ikke kommet for å oppheve [loven og profetene] men for å oppfylle." (Matt 5:17).¹

I Johannes kap. 14 lover Jesus at han skulle komme igjen og ta disiplene til seg, for at de også skulle være der hvor han var (14:3). Hvor Jesus skulle være, fremgår av skriftene, og Jesaja beskriver hvor dette er i flere av sine kapitler, som kap. 2:2-4 og 65:17-25.

Jeremias stedfester det: "På den tid skal de kalle Jerusalem Herrens trone. Og alle folkene skal samle seg der, til Herrens navn i Jerusalem" (Jer.3:17).

Jesaja uttrykker dette slik: "Det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene ... Og alle hedningefolk skal strømme til det. Mange folkeslag skal gå av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi vandre på hans stier! For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem" (Jes.2:2-3). Dette beskriver opprettelsen av Guds rike på jorden.

---

¹ Vær oppmerksom på at "himmel" også kan symbolisere 'øvrighet', 'prester' eller 'tilsynsmenn' og 'jord' symboliserer da 'den allmene befolkning' (5 Mos.31:28 og 32.1). I Jes.1:2 leser vi: "Hør dere himler [merk: flertall] og lytt til du jord!" Hverken himler eller jorden kan gjøre dette, men vers 10 forklarer betydningen: "Hør Herrens ord, dere Sodoma-**fyrster!** Lytt til vår Guds lov, du Gomorra-**folk!**"

Tilbake til Johannes' evangeliet kap 14. I vers 2 sier Jesus: "I min Fars hus er det mange rom" og han forteller at hans Fars hus var templet i Jerusalem (Luk.2:49).

Falske profeter og forførrere har feiltolket noen skriftsteder til å vildele mesteparten av kristenheten til å tro at dette hus er i himmelen. Peter sier: "vrangtolker ... til sin egen undergang" (2.Pet.3:16).

Jesus forutsa om templet i Jerusalem: "Her skal ikke bli stein tilbake på stein som ikke skal brytes ned" (Matt.24:2). Til jødene som anklaget Jesus etter at han hadde drevet ut av templet dem som gjorde hans Fars hus til en handelsbod, sier han: "Bryt dette tempel ned, så skal jeg gjenreise det på tre dager" (Joh. 2:19). Og i vers 21 leser vi: "Men han talte om sitt legemes tempel." Dette tempel er de troendes menighet: "... dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere" (1.Kor. 3:16): "Vi er jo den levende Guds tempel, som Gud har sagt: Jeg vil bo hos dem og ferdes iblant dem, jeg vil være deres Gud og de skal være mitt folk" (2.Kor.6:16).

Vrangtolkningen av Joh.14:2-3 er også påvirket av disipler som hadde faret vill fra sannheten, omtalt i 2.Tim.2:18. "De har faret vill fra sannheten, for de sier at oppstandelsen har funnet sted, og hos noen omstyrter de troen." Påvirket av gresk filosofi sier disse at mennesket hadde en 'sjel' som fortsatte å leve etter at legemet døde. Dette er i strid med **hele Bibelens budskap** og blir bekreftet i en rekke skriftsteder:

- "For i døden kommer ingen deg i hu" (Salme 6:6).
- "Synden kom inn i verden på grunn av ett menneske, og med synden kom døden. Og slik **rammet døden alle**

mennesker fordi alle syndet." (Rom.5:12 - 2011 oversettelsen).

- "Fordi døden kom ved et menneske, er også de dødes oppstandelse kommet ved et menneske. For slik alle dør på grunn av Adam, skal alle få liv ved Kristus. Men hver i sin tur: Kristus er førstegrøden. Deretter, **ved hans gjenkomst**, følger de som hører Kristus til" (1.Kor.15:21-23 – 2011 Bibel).

En udødelig "sjel"

De greske filosofer beundret det menneskene hadde skapt, både på det åndelige og det materielle området. De tenkte derfor at den menneskelige tenkeevne umulig bare kunne forsvinne når døden inntrådte. Dermed fulgte den oppfatning at mennesket måtte ha en 'sjel', som fortsatte å leve etterat legemet døde (slangens løgn 1.Mos.3:4). Denne tanke bredte seg i sen-jødedommen allerede 200 år f.Kr. og ble opptatt i den kristne tro ca. år 200 e.Kr.²

Når disse menn som fører falsk tale aksepterte læren om en udødelig sjel, fikk de problemer: Hva med Guds løfter til Abraham og hans ætt om det lovede land og profetenes

---

² Både ordet 'sjel' og ordet 'legeme' er oversatt fra det hebraiske ord '*nephesh*' og betyr 'en pustende skapning' – i nyere bibeloversettelser oversatt med 'en levende skapning' eller byttet med 'liv' og 'jeg' eller også omskrevet på en annen måte, som for eksempel Salme 107:9. Norsk Bibel 1988: "For han metter den tørstende sjel, han fylte den hungrende sjel med godt", som i den 1978 Bibel er oversatt: "han slukker deres brennende tørst og metter de sultne med det som godt er".

beretninger om "Jerusalem som Herrens trone" og "Messias, Guds salvede konge" som skal skape fred og rettferdighet på jorden?

At dette måtte være et problem for dem, kan vi se av et gammelt gresk håndskrift fra ca. år 150, som referer en samtale mellom Justin Martyr og jøden Trifon: "For hvis du har snakket med noen som kaller seg kristne og våger å spotte Abraham, Isak og Jakobs Gud med å påstå at det ikke er noen oppstandelse fra de døde, men at sjelene blir tatt opp til himmelen så snart de har forlatt legemet, da vøkt deg for å høre på dem. Jeg og alle kristne vet at det blir en legemlig oppstandelse og et rike i 1000 år når Jerusalem blir gjenoppbygget og prydet og utvidet, som Esekiel, Jesaja og resten av profetene har kunngjort og forutsagt."

For å forklare hvor de udødelige sjeler oppholder seg har vi allerede sett av jøden Trifons ord, at deres påstand at sjelene blir tatt opp til himmelen når legemet dør, ikke stemmer. Vi har også pekt på hvilke skriftsteder i Bibelen som forteller at dette er "falsk lære" og for å forklare at onde mennesker ikke kan komme til himmelen, diktet de opp et 'pinens sted'³ og lot den ene løgn følge den andre.

---

³ Dette pinens sted blir i våre bibeloversettelser kalt 'helvete' under sterk tvil i 2011 oversettelsen hvor de som ikke vant frem ville bruke det ord som er brukt i Det nye testamentets greske tekst: '*Ge-henna*', som betyr 'Hinnom sønns dal' og beskriver et geografisk sted, et dalføre utenfor Jerusalem. Der ble det på kong Manasses tid ofret barn til Molok! (Jer.7:31, 2.Krøn.33:6). Denne dal ble under den rettferdige kong Joas erklært urent og brukt som søppelfyllingsplass og hvor også kadavere av døde dyr ble kastet. Dette førte naturlig nok til ubehagelig stank, og både av plass-hensyn og for å døyve og redusere denne stank ble ild brukt, med svovel som tenningsmiddel. Dette skjedde også på Jesu tid. [fortsettes s.14]

Denne falske lære kom til jødene allerede 200 år før vår tidsregning og var utbredt på Jesu tid. Han angriper og refser denne lære i sin lignelse om den rike mann og Lasarus (Luk. 16:19-31) og peker på den umulige og usannsynlige situasjon med Lasarus på Abrahams fang som strider mot alt det jødene burde vite fra skriftene. Jesus avslutter da også lignelsen med: "Hører de ikke på Moses og profetene, da vil de heller ikke la seg overbevise om noen står opp fra de døde." Tross dette ble denne falske lære opptatt i den kristne tro rundt år 200!

Djevelen – ikke bare et fantasifoster av middelalderkirken!

Middelalderen utmalte også 'djevelen' med utenombibelske forestillinger, hvor også bilder av den greske skogsguden Pan ble brukt – med bukkehorn og hestehov!

Men forestillingen om en "gud for det onde" var ikke ny. Profeten Jesaja tok opp dette emne da han forutsa det babylonske fangenskap hvor jødefolket ville komme i forbindelse med persernes religion som trodde på bare to guder – en gud for det gode og en gud for det onde. Og advarte folket på det sterkeste: "Jeg er Herren, og det er ingen annen. Foruten meg er det ingen Gud ... Jeg er Herren og det er ingen annen. Det er jeg som er lysets opphav og mørkets

---

[fortsett fra s.9] Studiebibelen bind 5 side 268 under ordet Gehenna skriver: "Både i jødedommen og i middelalderkirken ble Bibelens lære om denne dalen '*Ge-henna*' kaldt 'helvete' og omgjort til en detaljert skildring av det satanisk pinested under jorden." Forestillingen om helvete ble derfor primitive og utenombibelske spekulasjoner. Likevel er denne oppfatningen for mange blitt stående som 'Bibelens lære'.

skaper, som gir lykken og skaper ulykken. Jeg , Herren, gjør alt dette." (Jes.45:5-7).

Det opprinnelige greske ord for 'djevle' er '*diabolos*', og betyr 'løgner', 'bedrager', 'bakvasker'. I kristenhetens forkynnelse er djevelen forbundet med et evigvarende vesen som motarbeider Gud og narrer menneskene til å synde.

Et enkelt bevis på at djevelen ikke kan være et overnaturlig vesen, finner vi i Johannes kap.6:70, hvor Jesus kaller apostelen Judas for en devle. I Bibelens første kapitler kan vi skaffe oss kunnskap om dette forvrengte og misforståtte begrep. I 1.Mos.3:1 beskrives slangen som 'den onde frister, Satan' i vår 1988 oversettelse ('satan' er et hebraisk ord som betyr 'motstander', også som motstander av onde hensikter), i eldre bibelutgaver omtalt som 'djevelen'. I både 1978 og 2011 oversettelser blir den omtalt som 'talerør for en ond fristende makt'. Hvem denne fristende makt er, blir beskrevet i kap.4:7: "har du ikke godt i sinne, da ligger **synden** på lur ved døren. Den har lyst på deg, men **du skal herske over den**".

'Djevelen' og 'Satan' kalles her med sitt rette navn: 'synden', i Rom.8:3 kalt "synden i kjødet". Jesus gir en overbevisende beskrivelse av denne synd, kalt 'djevelen': "For innenfra, fra menneskehjertet, er det de onde tankene kommer: utukt, tyveri, mord, hor, griskhet, ondskap, svik, utskielser, ondt øye, spot, hovmod, uforstand. Alt dette onde kommer innenfra og gjør mennesket urent" (Mark.7:21-23).

Det verste av den falske tale

De menn som søkte å lokke flest mulig disipler etter seg ved å føre falsk tale, kom også i kontakt med hedningefolk, som

hadde kongen som påberopte seg guddommelig herkomst med den høyeste gud som far, en jordisk mor og seg selv og sine etterkommere som resultat av denne forbindelsen.

Det var da en nærliggende tanke for dem å kombinere denne tro med det kristne budskap – evangeliet om Faderen, jomfru Maria og Sønnen. Dette, sammen med de andre impulser fra gresk filosofi som vi allerede har beskrevet, førte til at disse falske forkynnere oppnådde flertallet blant de kristne. Men Konstantin var ikke interessert i en splittelse av kirken og sammenkalte til et kirkemøte i Nikea 325 for å oppnå enighet mellom de to kristne grupper. Her deltok 250 biskoper fra alle kanter av Romerrike. Konstantin forsøkte å skape en forsonlig stemning ved å arrangere festlige samvær om et rikt dekket bord. Dette lykkes ikke! Treenighetslæren ble imidlertid vedtatt, men med knappest mulig flertall. Det var også stor uenighet om formuleringen og personvalget. Den opprinnelige tekst er ikke kjent, men det er nærliggende å tro at den hadde sammenheng med den hedenske far-mor-sønn tanken. Den endelige formulering ble utarbeidet av menn som ble kalt kristne filosofer med grundig utdanning i verdslig kunnskap, men resultatet av deres formulering av en ny og avsporet kristendom viser at de manglet den kunnskap som grundig lesning av *hele* Bibelen gir.

Treenighetslæren

Formuleringen av denne lære er lang og innviklet etter vanlig gresk-filosofisk mønster. Et lite eksempel: Gregorios av Nyssa, en av de store 'kirkefedre' understreker særlig det likeverdige forhold mellom de tre personene i 'Den hellige treenighet' samtidig som han fremhevet forskjellen i deres personlige

kjennetegn. Faderen er uten begynnelse og har sin opprinnelse i seg selv. Sønnen har sitt opphav i Faderen, av hvem han er født 'før alle tider'. Ånden har også sin opprinnelse i Faderen, men han er ikke født; han utgår fra Faderen gjennom Sønnen. Vanlige bibellesere kan ikke oppfatte dette som annet enn et hjelpeløst forsøk på å bortforklare Bibelens tydelige tale. Vi må spørre hvorfor? Det kan ikke være noen annen forklaring enn Nikea-møtets beslutning om at Gud er tre personer.

Kort fortalt går treenighetslæren ut på:

'Gud er èn og dog tre, tre og dog èn, tre personer i en substans. Alle er like evige, like mektige og like allvitende. Jesus er sann Gud fra evighet til evighet.'

Dette er uforståelig, og dette innrømmes. Indremisjons-teologen Fredrik Wisløf skriver i sin bok '*Sunn tro*' side 16:

"Det er ikke noe dogme i vår kristne tro som er så ulogisk og fornuftstridig som treenighetslæren. Det er gjort tapre forsøk på å forklare denne guddommelige gåten ved hjelp av bilder og analogier, (betyr: som svarer til) men ingen forklaring duger, - de formørker mer enn de klargjør og virker i siste instans nærmest banale."

Andre kristne teologer skriver: "Dette tilhører guddommens hemmeligheter, treenighetens dype mysterier." Ordet 'hemmelighet' er oversatt fra det greske ord '*mysterion*' og er brukt i Rom.16:25, Efes.1:9, Efes. 3:9 og Kol.1:26,27.

Fredrik Wisløf innrømmer at **treenighetslæren både er ulogisk og fornuftstridig**. Gud kan ikke være èn og tre samtidig. Men han og de andre kristne teologene er ikke istand til å innse at

de med sin påstand nekter at Jesus taler sant: "**Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er èn**" (Mark.12:29).

De nekter eller fortier også det Paulus sier: "For det er èn Gud, og èn mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus" (1.Tim.2:5). Dette sier Paulus for å fortelle at Gud vil at alle mennesker skal lære sannheten og bli frelst (1.Tim.2:4). Teologene og andre forkynnere viser at de tror mere på de gresk-filosofiske forfattere som formulerte treenighetslæren 300 år etter at Jesus forkynte evangeliet og apostlene talte, drevet av Guds Ånd (2.Pet.1:21). Jesus forutså denne utvikling og advarte oss i bergprekenen (Matt.7:13-16). Disse gresk-filosofiske teologer, falske profeter, våget å forandre himmelens og jordens allmektige Skapers navn **JHVH** og vesen (2.Mos 3:14-15 og 34:6-7). Han som i sin kjærlighet til sitt skaperverk (Joh.3:16) lot det fremstå et menneske, sin egen Sønn, som i motsetning til Adams ulydighet skulle være i stand til å adlyde Gud, ja, inntil korsets død, for å gi menneskene mulighet til tilgivelse for synden og å befri oss fra døden og tilintetgjørelsen.

Denne allmektige Skaper beskrives som: "Han som alene har udødelighet og som bor i et lys dit ingen kan komme, han som intet menneske har sett og heller ikke kan se" (1.Tim.6:16). Han forandret disse falske profeter til tre personer i 'èn substans' hvorav den ene i denne substans de påsto å være **blitt menneske da Jesus ble født!**

Og dette blir fortsatt forkynt av mange i dag! Det kan tyde på at dette er noe av det Paulus forutså da han skrev: "For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære ..." (2.Tim.4:3).

Treenighetslæren Ulogisk og fornuftstridig

Den er også i strid med hele Bibelens budskap. Det står intet om treenighet i Bibelen, men menn som fører falsk tale påstår at den er innbakt i Skriftene. Dette stemmer heller ikke: tvert imot er det motsatte tilfelle. La oss derfor ta punkt for punkt:

1. Alle er like evige

Det er innlysende at en sønn ikke kan være like gammel som sin far. Derfor kan de ikke være *like evige*. Bibelen forteller når Jesus ble født og hvordan. Han ble født av jomfru Maria på keiser Augustus' dager (Luk.2:1-7) Hvem faren er forteller engelen Gabriel i Luk.1:35: "Den Hellige Ånd skal komme over deg, og Den Høyeste kraft skal overskygge deg. Derfor skal det hellige som blir født, kalles Guds Sønn".

Gud lar Moses forutsi dette: "En profet av din midte, av dine brødre, liksom meg [Moses] skal Herren din Gud oppreise for deg" (5.Mos.18:15). Peter bekrefter at denne profet er Jesus (Ap.gj.3:18-22).

2. Alle er like mektige

Jesus sier det motsatte: "Faderen er større enn jeg." (Joh. 14:28) og også: "For jeg har ikke talt av meg selv. Men Faderen som har sendt meg, han har gitt meg befaling om hva jeg skal si og hva jeg skal tale." (Joh.12:49).

Gud lot Moses også forutsi dette: "Jeg vil legge mine ord i hans munn, og han skal tale til dem alt det jeg byder ham" (5.Mos.18:18-19). Peter bekrefter også disse ord av Moses (Ap.gj.3:22).

3. Alle er like allvitende

Evangeliene forteller oss at Jesus var meget kunnskapsrik, men dette skyldes at han alt fra barndommen av (Luk.2:52) hadde ervervet seg grundige kunnskaper i Skriften som foranlediget av Guds Ånd var blitt skrevet av Moses og profetene. Dette viser at han ikke var like allvitende som Faderen, men at den viten han hadde, kom fra Gud.

Et tydelig bevis på dette er at da han snakket om endetiden, sier han: "Men denne dagen og timen kjenner ingen, ikke engang englene i himmelen, ikke engang Sønnen, men bare Faderen" (Mark.13:32).

Ja, men dette var mens han levde på jorden, hevdes det. Men de samme teologer kan ikke forklare hvorfor Jesus etter sin oppstandelse og himmelfart ikke er like allvitende som Faderen når vi i første vers av Johannes' Åpenbaring leser: "Jesu Kristi Åpenbaring, som **Gud gav ham** for at han skulle vise sine tjenere **det som snart skal skje**." Teologenes eneste svar er: 'Hva det ligger i dette at den allvitende Faderen åpenbarer noe for den allvitende Sønnen, kan vi ikke gjøre oss noen forståelige forestillinger om. Det tilhører guddommens hemmeligheter, treenighetens dype mysterier.'

"Det som snart skal skje" er det som kommer til å skje på jorden frem til Jesus kommer tilbake og oppretter Guds rike på jorden. Detaljene beskrives etterhvert som Jesus bryter seglene og Gud gir ham makt til å gjennomføre det som seglene forutsier. Dette beviser også at Faderen og Sønnen ikke er like allvitende og heller like mektige – to av påstandene i treenighetslæren.

Den videre utvikling av Konstantins kirke

Vi har allerede forklart at "det lille horn" hadde øyne som et menneske, og at "menneske" hos Daniel symboliserer "menneskenes rike" i opposisjon mot "Guds rike" og at dette horn talte med høytravende ord med avgjørende betydning. Dette "lille horn" – menneskenes rike – symboliserer de flertallskristne i Konstantins kirke som utviklet seg til den romerske pavekirke. Denne kirke førte krig mot de hellige og overvant dem, forteller Daniel i kap 7:21, og ennå verre: i vers 25, undertrykket dem. For å kunne gjennomføre dette måtte den bli en politisk verdslig makt, d.v.s. menneskenes rike.

En kombinasjon av sterke kirkeledere og verdslige makthavere uten særlig bibelkunnskaper førte til at kirken oppnådde den nødvendige politiske makt.

I år 496 ble biskopen i Rom, Gelasius, hilst av Vest-Europas samlede biskoper med disse ord: 'Vi ser at du er Kristi vikar' som betyr: stedfortreder. Dette økte selvfølgelig både hans anseelse og hans verdslige makt, spesielt etter at keiseren i Konstantinopel i år 533 påla alle kirker i det Vest-Romerske rike til å underordne seg den romerske biskops vilje. En etterfølger på pavestolen, år 590 var Gregor den store. Han hadde både vilje, energi og dyktighet til å bygge opp det imponerende statsbyggverk som den romerske kirke ble, og samtidig menneskenes rike. I 1073 ble pavestolen besteget av Gregor 7de. Han hadde en grenseløs beundring for pavedømmets store oppgaver. Han tok opp et tidligere tenkt ideal om gudsrikets virkeliggjørelse på jorden. Og han var overbevist om at bare paven, Guds stedfortreder på jorden, kunne virkeliggjøre dette med sine kardinaler, biskoper,

prester og munk, og at denne ene saliggjørende kirke skulle komme til å beherske verden. Han visste også at denne hans store idé ikke ville kunne gjennomføres uten en kamp på liv og død med fyrster som var like maktsyke som han selv. Og også mot bibellesende kristne som ikke godtok de falske læresetninger som ble påtvunget folket. Det gikk aldri opp for ham at den 'rettferdighet' han kjempet for var befengt med temmelig mye urettferdighet, maktlyst og hat. Han innså heller ikke at denne hans kamp i høy grad var av **denne** verden. Han lyttet ikke til Jesu ord: "Mitt rike er ikke av denne verden" (Joh.18;36).

Allerede den "hellige" Augustin, som levde år 354-430 hadde hevdet at det var berettiget å tvinge mennesker inn i kirken for dermed gjøre det mulig for dem å bli salige, og at det var tillatt å straffe bibellesende 'kjettere' **men dog ikke med døden**, og mente at han hadde bibelsk bevis i Jesu ord: "Gå ut på veien og ved gjerdene og nød dem til å komme inn, så mitt hus skal bli fullt!" (Luk.14:23). Det greske ord som er oversatt med 'nød' er '*enakaso*' og betyr 'å nøde ved overtalelse'. Et tydelig eksempel på hvordan "menn som fører falsk tale" kan vri betydningen av greske ord for å fremme sine egne interesser for å lokke disiplene etter seg. Men Leo I, pave mellom 440-61, hadde allerede kort tid etter Augustin funnet det riktig å bruke dødsstraff mot 'kjettere' og bekjempet dem med hensynsløs energi.

Thomas Aquinas, en fremragende katolsk teolog, som virket på 1200 tallet, forsvarte skikken med ikke bare å drepe, men å brenne 'kjettere'. Innocense III, pave 1198-1216, lykkes mere enn noen annen å realisere den hierarkiske (hellig prestevelde) idé om pavens verdensherredømme og utviklet

læren om at paven er ringere enn Gud, men større enn noe menneske, og som Kristi vikar er han innehaver av det **verdslige** sverd såvel som det åndelige. Han vedtok forordningen mot alle avsporinger av tro på paven. De ble kalt 'kjettere' og forfulgt, og hvor også hensynsløse torturmetoder ble brukt. Både i hans tid og årene etter ble redselsfulle forfølgelser satt igang i Syd-Frankrike og Alpe-områdene mot bibellesere, og drepte tusenvis av dem. De hadde skaffet seg Bibelen på sitt eget morsmål og funnet at mange av kirkens læresetninger ikke stemte med Guds ord i Bibelen – og dette ble ikke tålt av paven og hans biskoper og prester som førte falsk tale. Dette utviklet seg videre i de neste århundrene da forfølgelser og myrderier økte til både titusener og hundretusener. Særlig etter at boktrykkerkunsten ble oppfunnet og gjorde Bibelen lettere tilgjengelig for stadig flere mennesker. Dette skal vi komme nærmere inn på når vi skal ta for oss opplysningstiden og reformatorene, fordi da følte pavekirken sin maktposisjon truet. Dette ikke minst fordi stadig flere ble klar over den pavelige forordning om at det kirkemøtene – synodene – hadde besluttet i lærespørsmål var falsk tale fra falske profeter. At nye dogmer, funnet på og bestemt av kirkemøtene som et uttrykk for guddommelig sannhet og av større sannhetsverdi enn skriftens ord i Bibelen, var i strid med all sunn fornuft!

Hva handlet disse falske dogmer om?

Mariadyrkelse

Døperen Johannes' mor Elisabeth, ropte med høy røst da den svangre jomfru Maria kom til henne: "Velsignet er du blant kvinner, og velsignet være frukten av ditt morsliv!" (Luk.1:42). Denne hilsen førte til at de kristne tidlig begynte å hylde Maria, noe som etterhvert utviklet seg til en Mariadyrkelse, og en synode i Efesus fastslo som riktig ikke bare å kalle henne 'Kristi mor' men med ordet 'Guds mor'.

Senere i romerkirkens historie utartet Mariadyrkelsen med villskudd som "himmeldronning" og nær gitt guddommelig stilling. Angrende syndere ba til henne fordi de ikke våget, og heller ikke fant seg verdige til å be til Faderen, som Jesus ga oss adgang til. I mange katolske kretser ble hun ansett som nådens formidler, men dette ble ikke akseptert innen kirken.

I 1854 forkynte pavekirken **dogmet** om at Maria er født uten arvesynd: den ubesmittede unnfangelse. Dette har sammenheng med at romerkirken – og også mange protestantiske kretser anså seksuell forbindelse mellom mann og kvinne som synd! Og dels også med at Jesus dermed **ikke er besmittet med Adams synd**. Begge disse syn er i strid med 1.Mos.1:28 og Jesus som et menneske av kjøtt og blod, som i Hebr. 2:14 og Ap.gj.3:22, 5.Mos.18:15-18. I 1951 proklamerte paven til og med jomfru Marias himmelfart!

Skjærsilden

Dogmet om skjærsilden ble innført i katolsk teologi av Gregor den store, pave mellom 590 og 604. Dette er en tanke som

allerede Augustin (354-430) hadde kommet med for å mildne tanken om helvetets pine for alle syndere. Den ene løgn fulgte en annen tidligere løgn!

Læren om en udødelig sjel var allerede innført flere hundre år tidligere av menn som førte falsk tale, og dette førte til forestillingen om en tilværelse straks etter døden i himmelen for de gode og i helvete for de onde. Skjærsilden ble betraktet som en mellomtilstand med pine som straff for den avdødes synder før den endelige dom. Og tanken med skjærsilden var at syndere gjennom pinen der skulle få muligheten til å bli frelst. Gregor gjorde læren om skjærsilden til en hjørnestein i kirkens dogmesystem. Med dette fulgte skikken med sjelemesser for å forkorte den dødes pine i skjærsilden. Noe som det ble betalt for og ble en enorm inntektskilde for kirken. Meget naturlig på grunn av sørgende etterlattes kjærlighet og omsorg for den døde.

Helgen og helgendyrkelse

Den katolske lære så opp til alle som hadde gjort kirken store tjenester, på en spesiell måte, og når de døde, ble det konstruert eller diktet opp mirakler, så de kunne opphøye den avdøde til å bli helgen og ble tilbudt som mellommenn – i strid med Skriften: "Det er en Gud, og **èn mellommann** mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus" (1.Tim.2:5).

Pave Gregor den store senket kirkens lære til de store massenes åndelige plan. Han syntes dette var bedre enn å tvinge på dem ting de ikke kunne fatte. Det falt ham

ikke inn at nettopp det å heve folkets åndelige plan skulle være hans viktigste oppgave! Manglet han selv bibelkunnskap, eller tok han ikke Jesu ord alvorlig at kunnskap er nødvendig: "Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og han du utsendte, Jesus Kristus" (Joh.17:3).

Og profeten Hosea advarer: "Mitt folk går til grunne fordi det ikke har kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskapen, forkaster jeg [Gud] deg" (Hos.4:6).

Og likesom mennene som førte falsk tale for å lokke flest mulige til seg blant de første kristne, fortrengte Gregor Jesu advarsel i bergprekenen i Matt 7:13-16: **få** er de som finner den veien som fører til livet.

Resultatet ble at religionen ble vulgarisert med grov djevletro, naiv tilbedelse av Maria og av kirkens helgener. Samtidig ble også de døde helgenes ben dyrket som relikvier med tro på at disse hadde en undergjørende kraft. Denne vulgarisering fortsatte i stor utstrekning i hundreårene senere og til manges forskrekkelse og avsky praktiseres lokalt i vår egen tid.

Sølibat

Paulus forutsier i sitt brev til Timoteus: "i kommende tider skal noen falle fra troen ... Disse forbyr å gifte seg." (1.Tim.4:1 og 3). Mange hedenske religioner var og er fortsatt av den oppfatning at kjønnslivet forurenser mennesket og binder det til det jordiske og vanhellige. Derfor måtte prester og munkene være seksuelt avholdene. Det var også noen av de greske filosofer som hevdet at all seksuell aktivitet forurenset 'sjelen'. Dette er menneskelig visdom som Gud har gjort til dårskap

(1.Kor.1:19-20) og denne 'visdom' er i strid med Guds befaling til mennesket etter skapelsen: "Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden, og legg den under dere ..." (1.Mos.1:28). Legg merke til at denne befaling ble gitt **før** syndefallet, og syndefallet har ikke noe med kjønnslivet å gjøre!

Paulus var klar over at seksuell avholdenhet var unaturlig og sier klart fra: "Det er bedre å gifte seg enn å brenne av lyst", og formaner samtidig ektefeller til ikke å holde seg fra hverandre for lenge for at de ikke skulle bli fristet av 'satan' fordi de ikke maktet å være avholdene (1.Kor.7: 5 og 9).

Keiser Konstantins flertallskirke fremmet krav om forbud mot ekteskap for prestene allerede på kirkemøte i Nikea i 325, men der ble kravet avvist. Men på flere kirkemøter senere på 300 tallet ble dette forbud vedtatt, men det ble ikke tatt så nøye i praksis. Prestene brukte som argument mot forbudet spørsmålet om hvem som skulle føre husholdningen for dem når de ikke hadde en hustru.

I 1073 ble Gregor den 7de pave. Hans første mål var å gjennomføre *sølibat*, d.v.s. forbud mot ekteskap for prester. Som vi allerede har nevnt var dette bestemt allerede flere hundre år tidligere, uten at det ble tatt alvorlig hensyn til det, av flere meget naturlige årsaker. For *sølibat* var i strid med den menneskelige natur. Og i tillegg til ulovelige overtredelser førte den også med seg uhyggelige hemmelige laster.

I dagens katolske kirke har dette kommet offentlig frem med misbruk av både gutter og menn. Dertil kommer at *sølibatet* også tiltrekker seg menn med unaturlige legninger, som er spesielt vanskelig å tøyte i et slikt miljø.

Når det gjelder sedelig og moralsk fordervelse i pavekirken har vi beretninger i verdenshistorien allerede fra tiden før årene 400-450 som ikke bare skjedde i urolige overgangsperioder og helt frem til det 14de århundre. Da skrev den humanistiske reformteolog Nicolaus av Clermanges, '*De ruina Ecclesiæ*' (betyr: Kirkens ruin) som gir en rystende skildring av den moralske fordervelse innenfor kirken, både blant biskoper, prester, munkes og nonner. I perioder gjalt dette ikke bare disse, men helt opp til paven personlig!

Utgravninger med håndgripelige bevis for dette ble funnet i Frankrike. Mellom ruinene av et munke- og et nonnekloster ble det funnet en underjordisk gang gravet mellom de to klostrene. Og følgene av dette ble også funnet: rester av en mengde spebarns lik gravet ned i haven til nonneklosteret! Den menneskelige natur hadde seiret over alle fromme løfter, hensikter og de gode gjerninger som ble utført.

Vi trekker frem dette uten vilje til å ringeakte den enestående innsats klostrene – både asketiske og de mere jordnære blant dem – har gjort på de sosiale og veldedige område i en tidsperiode da kongene og fyrstene i stor grad forsømt dette. Men vi beskriver dette for å vise følgene av pavekirkens dogme om sølibatet. Disse følger er det tydeligste resultat av denne kirkes bedragerier, og at den ledes av menn som fører falsk tale. Paulus forutså dette og skriver i sitt første brev til Timoteus, kap.4:1-3: "... i kommende tider skal noen falle fra troen ... Det skjer ved hykleri av falske lærere ... **Disse forbyr å gifte seg.**" De er falske profeter og glupske ulver!

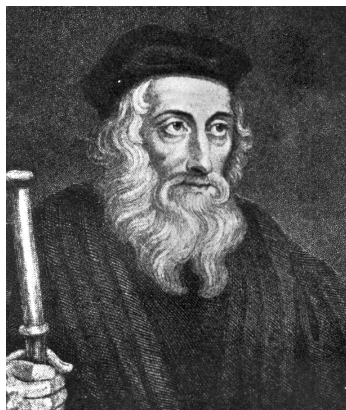
Skepsis blant pavekirkens egne folk

De første tilløp til reformasjonen

Med pavekirkens innføring av dogmer som etter egen oppfatning hadde større sannhetsverdi enn Bibelen, var det logisk at kirken ikke ønsket at det allmene folket skulle ha tilgang til sammenligning. Dette var ikke noe stort problem fordi folket stort sett ikke kunne lese og skrive. Det var bare kirkens egne folk som kunne. Men som vi har beskrevet, forandret dette seg etterhvert. Samtidig begynte kirkens egne folk å tenke selvstendig og å tro mere på Bibelen, som de hadde adgang til, enn på kirkens påstander. Og det fordervede moralske nivå blant noen av kirkens egne styrket denne tvil, både om kirken og om deres rett til å utøve myndighet.

Denne skepsis til kirkemøtenes dogmer kom blant annet til uttrykk da kirkens folk nektet teologiske studenter å søke kontakt med jødiske samfunn. Studentene hadde nemlig funnet ut at det kristne trosgrunnlaget var bygget på de hebraiske skrifter som jødene forvaltet.

I England førte jødisk innflytelse på universitet i Oxford til at John Wycliffe forkastet de katolske dogmene som avlat, dyrking av helgener og troen på relikvier. Wycliffe var i 1390 blitt valgt til sjef for det eldste og faglig mest ansette fakultet ved dette universitet, og hans meninger ble allment respektert. Han

forkastet paven rett til å være kirkens overhode og hevdet at sann kristendom skulle søkes i Bibelen, som skulle være tilgjengelig for alle. Dette drev Wycliffe til å oversette Bibelen til engelsk, et stort skritt for å komme til sann tro. Men på hans tid var denne mulighet begrenset fordi man var avhengig av håndskrevne eksemplarer.

Den engelske kong Richart II giftet seg med den tyske-romerske keiserens datter Anne, og hennes bror var konge i Bøhmen. Dronning Anne var meget interessert i Wycliffes virksomhet og sendte kopier av hans skrifter til broren i Prag, hvor man også var begynt å tvile på romerkirkens dogmer og lære. Jan Hus var dekanus, formann for det filosofiske fakultet ved universitetet i Prag og prest i Betlehems kirke i byen. Han ble påvirket av Wycliffe's skrifter og delte hans oppfatning at sann kristendom bare var tilgjengelig i Bibelen og nektet at kirkemøtenes dogmer var viktigere enn Bibelen.

Hus skrev og forkynte de budskaper som senere dannet grunnlaget for det som ble den protestantiske lære. Og at både Det nye og gamle testamentet var nødvendige. Dette ble ikke akseptert av den katolske kirke som anklaget ham for 'kjetteri'. En av anklagepunktene mot ham var at han søkte råd hos jødene. Resultatet ble at kirken fikk han brent på bålet i 1415.

Wycliffe unngikk en slik grusom skjebne. Han ble riktignok lyst i bann av paven i 1377 på grunn av sin dristige opposisjon mot kirkens verdslige makt og eiendomsbegjær, og ikke minst også fordi han forkastet flere av dens innbringende dogmer. Men Wycliffe's anseelse, både hos myndighetene og hos folket, var så stor at det ikke ble tatt hensyn til paven's bannlysning, og han fikk beholde sitt embede og sin prestebolig. Årsaken til

Wycliffe's anseelse var de moralske forhold blant de geistlige og munkevesenet. Folket hadde anskuelsesundervisning i geistlighetens umoralske oppførsel, både sedelig og økonomisk. At kirkens menn levde i samliv uten ekteskap var så vanlig at ikke mange tok avstand fra det, fordi de anså det som naturlig. Og det var biskoper som oppmuntret til dette, fordi det ga dem betydelige inntekter fordi prestene måtte betale en årlig avgift for å bli fritatt fra det kirkelige påbud om sølibat.

Pavemaktens anseelse var også svekket av at kirken på den tid hadde to rivaliserende paver, én i Rom og én i den franske byen Avignon. Hva skulle de troende tenke i forbindelse med dette nedverdiggende skuespill? Hvem av disse to ufeilbarlige innehavere av himmelnøkklene skulle man adlyde? Resultat: ingen av dem!

I England ble følgen at folket innså at pavemakten var et bedrageri.

En verdslig karikatur av et munkekloster hvor nonner gjorde istand maten illustrerer forholdene. Munkene befølte disse nonnene som viser seg meget villige. Dette viser Wycliffe's syn på munkelivet også ble delt av ikke kristent engasjerte mennesker! Det var også alminnelig kjent at hver av disse velnærte munker forbrukte like meget mat som normalt var tilstrekkelig for en hel familie. Og det i en institusjon som opprinnelig var opprettet for et liv i fattigdom og oppofrende liv for mennesker i nød.

Men på slutten av hundretallet fikk Wycliffe's katolske motstandere overtaket både i kirken og i regjeringen; foran-

lediget av en ny erkebiskop i Canterbury som hatet Wycliffes reformatoriske virksomhet. I 1401 begynte myndighetene å forfølge hans tilhengere og brukte både tortur og brenning på bålet etter den katolske inkvisisjons mønster. Og i 1409 ble det forbudt for legmenn å lese Wycliffe's bibeloversettelse.

Det norske konversasjonsleksikonet Kringla Heimsins opplyser hvordan det videre gikk etter Wycliffe's død: "Hans levninger ble på pavens befaling gravd opp og brent 44 år etter hans død."

Denne motbydelige likskjending viser pavens sanne grusomme og ubarmhjertige mentalitet og fanatiske hevngjerrighet fordi de ikke maktet å gjennomføre sin hevn mens Wycliffe levde. Og den viser også pavens frykt for at Bibelens budskap skal bli kjent og romerkirkens inntektsgivende bedrageri skal bli åpenbart for folket. Det var derfor en enorm gave da boktrykkerkunsten ble oppfunnet og Bibelen ble trykket i 1460 på morsmålet og ble tilgjengelig for alle.

Men vi kan ikke fri oss for en uendelig sorg over hvor lite denne gave blir verdsatt i dag.

- Hvor mange leser Bibelen?
- Hvor mye bibelkunnskap finnes?
- Paulus forutså dette da han skrev: "For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengevis, etter som det klør i øret på dem. De skal vende øret bort fra sannheten, og vende seg til eventyr" (2.Tim.4;3-4).

Gnistene som startet reformasjon

Wycliffe var en forløper for reformasjonen og han påvirket dem som hevdet de første opposisjonelle tanker mot den katolske teologi. Hans skrifter og oppfatninger spredte seg utover Englands grenser til ikke bare Prag, men også andre europeiske land. Dette var meget bemerkelsesverdig i en tid med begrensede fremkomstmidler og reisemuligheter.

I universitet i Prag ble det i 1542 funnet en salmebok med et miniatyrmaleri som forestilte Wycliffe som slår gnister av stein, Jan Hus som tenner et bål og Luther som svinger en brennende fakkel.

Hva gjennomførte denne brennende fakkel?

Den startet det første alvorlige angrep mot den makt som skulle underkue "Den høyeste hellige" (Dan 7:25) i 1260 år. Men det skulle gå ennå 250-270 år til makten til disse menn som førte falsk tale ble knust i den store franske revolusjon (1793 til begynnelsen på 1800 tallet). Johannes' Åpenbaring kaller disse menn og deres kirke for "Babylon, den store, mor

til skjøgene og stygghetene på jorden" (Åp.17:5). Men denne 'skjøge' hadde døtre.

"Jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og Jesu vitners blod." (Åp.17:6).

Religionshistorikeren Ernst Troeltsch (1865-1923) betegner Luthers kirkereformasjon som bare en omdannelse av katolisismen. Luther fikk fjernet de falske dogmer som kirkemøtene hadde innført, men han evnet ikke å fjerne den falske tale som de flertalls kristne forkynte da de fikk myndigheten over den statskirke som keiser Konstantin opprettet. Dette har vi allerede beskrevet, og denne falske lære blir fortsatt forkynt både i protestantiske og reformerte kirkesamfunn.

Luthers mest rosverdige innsats var at han i 1522 oversatte Det nye testamentet til tysk fra den greske tekst som var blitt revidert av Erasmus fra Rotterdam.^{4 5}

Desiderius Erasmus
(1466-1536)

---

⁴ Og i 1534 hadde Luther i samarbeide med andre oversatt Det gamle testamentet til tysk. Fordi boktrykkerkunsten nå var oppfunnet, kunne hele bibelteksten gjøres tilgjengelig for langt flere lag av befolkningen.

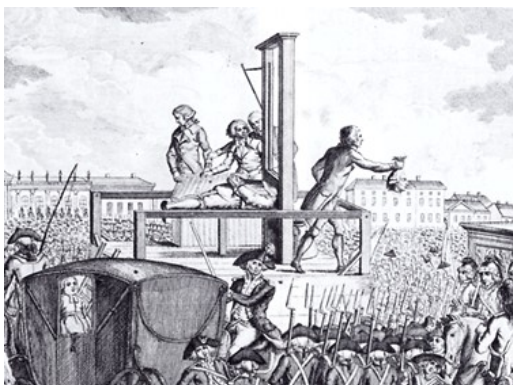
⁵ Erasmus fra Rotterdam (1466-1536) var en av Nordeuropas betydeligste og berømte humanister. Han skrev blant annet en satire over munkelivets utvortes katolske fromhetsliv. I motsetning til den middelalderlige kirke søkte han til kristendommens eldste kilder og skrev en gresk utgave av Det nye testamentet.

De 1260 tilmålte år utløper

Daniel forutsa at "det lille horn" skulle undertrykke "Den Høyeste hellige" i 1260 år. Når begynte disse 1260 år?

Biskopen i Rom, Gelasius, ble hilst av de Vest-Romerske rikers samlede biskoper med ordene: "Vi ser at du er 'Kristi vikar'" i år 496. Som Jesu Kristi stedfortreder på jorden, ble han ansett som deres overordnede og ble tittulert 'pave'. Dette ble stadfestet av keiseren i Konstantinopel, Justinian, i år 533, og han påla alle kirker i det Vest-Romerske Keiserrike å underordne seg romerbispens vilje. Dermed ble hans verdslige makt opprettet, noe som ga ham muligheten til å undertrykke dem som ikke ville adlyde hans falske tale.

Legger vi 1260 til 533 kommer vi til år 1793, da den franske revolusjons skrekke regime utfoldet seg på sitt verste med massehenrettelser av geistlige og de verdslige makthavere som støttet dem. Det lille horns makt, som symboliserer pavekirken, var brutt. De sanne kristne var ikke lenger prisgitt paveveldets terror.

Den franske revolusjon

Revolusjonens idèer spredte seg deretter til de fleste europeiske land. Sammen med øket folkeopplysning ble romerkirkens kvelertak på Vest-Europa stanset.

Allmennheten hadde lenge vært skeptisk til romerkirkens maktposisjon, geistlighetens handlinger og personlige oppførsel. Med opplysningstiden fulgte også tvil om denne kirkens forkynnelse. Den hadde ikke gitt menighetene nødvendig bibelkunnskap som kunne ha ført til styrket tro. Samtidig hadde allmennheten i stor utstrekning satt likhetstegn mellom kirken og kristen tro. Derfor ble troen på Gud svekket og delvis også forkastet.

Det som kirken forkynte, var dertil også "falsk tale" som ytteligere svekket troen. Denne falske tale ble dessverre også fortsatt forkynt i de reformerte kirker og menigheter. Følgen ble at troen på den allmektige himmelens og jordens Skaper også ble svekket hos disse. Det var bare på grupper av flittige bibellesere som på grunn av dette fikk den nødvendige kunnskap og beholdt den sanne tro som bare Bibelen kan veilede oss til.

Disse var få, og Jesus forutså dette: "For trang er den port og smal er den vei som fører til livet, og **få** er de som finner den" (Matt.7:14).

Til dette kreves det både mot, vilje og flittig egeninnsats. Og før pavemakten ble brutt, kunne det også koste en smertefull død på bålet.

Splittelsen i de reformerte kirkesamfunn

Vi har allerede omtalt at den Lutherske kirkereformasjon bare var en omdannelse av katolisismen. Både reformasjonen og lettere og rimeligere tilgang til Bibelen, førte til at mange engasjerte kristne leste mer i Bibelen. Disse fant etterhvert ut at også de reformerte kirker bare forkynnte deler av det budskap Bibelen gir oss. Fordi de fleste av disse engasjerte kristne ikke leste hele Bibelen, resulterte dette i at det ble opprettet nye menigheter og sekter etterhvert som bibelleserne fant ut at de etablerte kirkers lære og praksis ikke stemte med det som står skrevet i Bibelen. Derfor oppsto det mange forskjellige menigheter og kirkesamfunn som alle bygget på Bibelens forskjellige forskrifter og profetier, men de maktet ikke å danne seg et helhetsbilde av det Bibelen åpenbarer for oss. Bahai-religionen påstår at det rundt om i verden eksisterer 800 kirkesamfunn og sekter med ulike forkynnelser. Og som riktig er: alle kan ikke ha rett!

Med få unntak har de fleste rett i noe i det de forkynner, men felles for de fleste er at de fortsatt forkynner det som "menn som fører falsk tale for å lokke disiplene etter seg" (Ap.gj. 20:30) forkynnte:

- Sjelens udødelighet.
- En bevisst tilværelse i himmelen eller helvete straks etter at legemet døde.
- Og verst av alt: tro på en treenig gud, diktet opp 300 til 350 år etter at Jesus forkynnte: "Herren vår Gud, Herren er èn" (Mark.12:29).

Og Paulus opplyser oss om: "det er èn Gud, og èn mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus" (1.Tim 2:5).

I forbindelse med troen på en treenig gud og at 'Gud ble menneske' da Jesus ble født, kunne Konstantins flertallskirke ikke akseptere de kristnes symbol PX som viser de greske forbokstaver KR for 'Kristus Rabbi' som betyr 'Krisus som høyt aktet lærer' (Matt.23:8).

I stedet for dette Kristus-symbol ble korset innført og brukt. Dette er et forferdelig romersk torturedskap for alvorlige forbrytere. Gud tillot at dette forferdelige redskap ble brukt mot hans egen Sønn for å vise sin avsky for synd. På grunn av denne avsky lot Gud Jesaja forutsi Jesu lidelser på korset: "Men det behaget Gud å knuse ham. Han slo ham med sykdom [hebr. 'smerter']. Når du gjør hans sjel [2011 Bibel: 'liv'] til et skyldoffer, skulle han se etterkommere og leve lenge, og Herrens vilje skulle ha fremgang ved hans hånd" (Jes.53:10).

Han tok på seg de manges synd og ble rammet i stedet for lovbrytere (vers 12). Paulus forklarer dette for oss: "[Gud] sendte sin egen sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet" (Rom 8:3). Derfor er korset et symbol for å vise Guds avsky for synd. Hva er så denne synd som Paulus kaller "synden i kjødet"?

Romerkirken misbrukte ordet 'synd' for å narre og tvinge allmennheten til lydighet mot kirkens egne påbud som den fant på. Men Bibelens første kapitler gir oss tydelige og riktige svar.

"Synden i kjødet"

Da Gud skapte Adam forbød han Adam å ete av kunnskapens tre. Den kunnskap som dette tre symboliserte, ville Gud selv gi

Adam etterhvert som han ble moden nok og ved sine handlinger ble funnet verdig til det. Og Adam fikk en klar advarsel: "for den dag⁶ du eter av det, skal du visselig dø" (1Mos 2:17). Adam besto ikke prøven: Han adlød ikke Gud og trodde på slangens løgn: "Dere kommer slett ikke til å dø" (1.Mos.3:4). Han lot seg friste av Eva, som: "så nå at treet var godt å ete av [kjødets lyst] og at det var en lyst for øynene – et prektig tre, [øynenes lyst] siden det kunne gi forstand [storaktighet i levnet]." (v.6).

Johannes forteller i 1.Joh.2:16: "For alt som er i verden, kjødets lyst og øynenes lyst og hovmodig skryt av det en er og har, er ikke av Faderen, men av verden." (1930 Bibelen kaller dette: 'storaktighet i levnet'). Dette er en enkel og lett forståelig forklaring på synden som oppsto i Evas kjødelige hjerte og sinn. "Hun gav også sin mann, som var med henne, og han åt" (1.Mos.3:6). Adam var tilstede. Han hadde fått Guds klare advarsel og burde ha nektet Evas tilbud, men han gjorde det ikke! Det skaperverk som Gud hadde gjort (1.Mos.1:28) var ikke lenger "overmåte godt."

Menneskene hadde nå vist at de ikke var istand til å beherske synden. Dette kan vi allerede lese i neste kapittel. Da Kain og Abel ofret til Herren, så Herren med velvilje på Abels offer, men ikke på Kains offer. Da ble Kain forbitret og så ned. Herrens engel sa da: "Hvorfor er du så forbitret, og hvorfor stirrer du ned for deg? Er det ikke så at dersom du har godt i sinne, da kan du løfte ansiktet? Men har du ikke godt i sinne,

---

⁶ Adam døde ikke samme dag som han var ulydig, men han ble avskåret fra tilgang til livsens tre. Adams levedager ble 930 år (1.Mos.5:5), som var en alminnelig alder for mennesker på den tid.

da ligger **synden** på lur ved døren. Den har lyst på deg, men **du skal herske over den**." (1.Mos.4:6-7).

Og denne menneskenes manglende evne til å beherske synden, førte til slutt til syndefloden, som bare Noah, som trodde på Gud og adlød ham, overlevde sammen med sin familie.

Men selv etter syndeflodens alvorlige påminnelse om Guds handling mot menneskers fordervelse, syndet allerede en av Noahs sønnesønner, Nimrod, alvorlig. Han var dyktig og opprettet et stort rike som profeten Daniel kaller 'menneskenes rike', hvor Nimrod som hersker lyktes med å gi menneskene gode levevilkår. Men i stedet for å gi Gud æren, tok han selv æren for dette og lot befolkningen dyrke ham som gud! (1.Mos.10:8-12).

Begynnelsen til hans rike var Babel, som etterhvert ble et rike med en religion som var lik sann gudsyndyrkelse. Derfor betraktet Gud denne form for religion som spesielt syndig, fordi den med sin tilbedelse kunne ligne og forveksles med sann gudstro. Babel og Babylon ble derfor symbolet for avgudsyndyrkelse og synd, og blir i Johannes Åpenbaring beskrevet slik: "Babylon, den store, mor til skjøgene og til stygghetene på jorden" (Åp.17:5).

2011 Bibel: "På pannen hennes sto skrevet et navn med hemmelig mening": (gresk '*mysterion*' det som bare de spesielt innvidde hadde kjennskap til⁷). "Babylon den store, mor til horene og til alt som er motbydelig på jorden."

---

⁷ Hemmelighet – gresk '*mysterion*'

'*Mysterion*' brukes om en guddommelig sannhet eller plan som tidligere har vært skjult og som intet menneske av seg selv har [fortsettes s.41]

Moseloven

For å gi menneskene en mulighet til mest mulig kontroll over sitt kjødelige attrå (Rom.8:6) og ufullkommenhet, ga Gud dem Moseloven med de 10 bud og forskrifter for livsførsel til deres eget beste. Etter overtredelsen ble dyreoffer påbudt som bot, og som et tegn på at: "Uten at blod blir utgydt, blir synd ikke tilgitt" (Heb.9:22).

Betingelsen for tilgivelse var at synderen erkjente sin synd, og at han angret. Dette førte ikke til liv, men heller ikke til død. Problemet var imidlertid at menneskene ikke var i stand til å beherske alle kjødelige impulser og syndet. Men betingelsen i Moseloven var at alt som er skrevet der, skal overholdes (5.Mos.27:26).

I Galaterbrevet blir dette bekreftet med detaljer: "Forbannet er hver den som ikke holder fast ved **alt** som står i lovboken, og gjør det den sier" (Gal.3:10 – 2011 Bibel). Derfor blir ingen rettferdig for Gud ved loven, og Paulus kunne tale om "lovens forbannelse" og at "Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse da han kom under forbannelse for vår skyld. For det står skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre" (Gal.3:13 – 2011 Bibel).

Moselovens forbannelse

Moseloven var gitt for å kontrollere kjødets begjær, og den forbanner hver den som ikke lever etter alle lovens bud. Og

---

[fortsett fra s.40] kunnet få innsikt i, og må derfor åpenbares (*apokalypto*). Når tiden er inne åpenbarer Gud denne hemmelighet, som dog fremdeles er skjult for andre enn de troende.

dette er ikke menneskene i stand til. Derfor er Moseloven den forbannelse som Jesus kunne befri oss fra ved selv å adlyde alle lovens bud. Han var ikke forbannet av denne lov.

Ved å lide Moselovens straff uten selv å være skyldig, var Jesus i stand til å ta på seg selv dens straff for de mennesker som trodde på ham. Jesus kjøpte oss fri fra Moselovens forbannelse og straff, og er mellommann mellom Gud og mennesker og går i forbønn for oss.

Hvorfor var Jesu død nødvendig

Gud advarte Adam med døden som straff hvis han var ulydig. Da Adam tross dette var ulydig, ble han derfor straffet med døden.

Det er Guds vilje at alle mennesker skal komme til omvendelse og bli frelst (2.Pet.3:9)

Men i sin fullstendige ufeilbarlighet kunne Gud imidlertid ikke omgjøre sin avsky for synd og straffen for den, og dermed erkjenne 'at det ikke var så nøye ment likevel'. For å gi menneskene en mulighet til tilgivelse, frelse og liv uten å komme i motsetning til sin egen opphøyede ufeilbarlighet, oppreiste Gud i sin kjærlighet til sitt skaperverk (Joh.3:16) derfor et menneske som ville være i stand til fullkommen lydighet i motsetning til Adams ulydighet. Men til dette var det også nødvendig med et blodoffer: "Uten at blod blir utgydt, blir synd ikke tilgitt" (Hebr.9:22, sml 3.Mos.17:11).

Jesus var klar over Guds vilje, forutsagt av Jesaja i kap 53:10 og sier derfor om sitt frelsesverk: "Brennoffer og syndoffer hadde du ikke lyst til. Da sa jeg: Se, jeg kommer – i bokrullen er det

skrevet om meg – for å gjøre din vilje, Gud" (Heb.10:6-7). **Derfor** var Jesu død nødvendig. "I ham [Jesus] har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans [Guds] nådes rikdom" (Efes.1:7). Menneskenes svakheter – det kjødelige begjær – kunne Jesus gjøre til intet ved å nagle sitt kjødelige legeme til korset. Jesus hadde det samme kjød og blod som alle andre mennesker. Derfor kunne han "ved døden gjøre til intet det som hadde dødens velde, der er djevelen". (Heb.2:14).

I Rom.8:3 er denne "djevle" kalt "**synden i kjødet**".

Dåpens avgjørende betydning

For å få muligheten til tilgivelse på grunn av Jesu offerdød, må vi adlyde hans befaling:

- Vi må tro på ham
- Vi må deretter bli døpt.

Den symbolske betydning av dåpen er beskrevet i Romerbrevets sjette kapitel:

"Eller vet dere ikke at alle vi som blir døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død? Vi ble altså begravet med ham ved dåpen til døden, for at likesom Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt liv. For er vi blitt forenet med ham ved en død som er lik hans død, så skal vi også bli det [forenet med ham] ved en oppstandelse som er lik hans oppstandelse. Vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham for at syndelegemet skulle bli tilintetgjort, så vi ikke lenger skal være slaver under synden" (Rom. 6:3-6).

Denne forståelse av dåpen kan bare et tenkende menneske ha, og som allerede er kommet til troen på Jesus. ***Dette er ikke mulig for et spebarn!***

Bibel-lesende kristne oppdaget tidlig at Det nye testamentet bare beskriver dåp av troende. Og de fant at Romerkirkens praksis med dåp av spebarn stred mot skriftens ord. De begynte derfor med gjendåp i voksen alder. De ble kalt "anabaptister" som betyr 'gjendøpere'. Romerkirken hadde opphøyet barnedåpen til et dogme. Dåpen og brødsbrytelsen – kalt nattverd og altergang, er befalt og innstiftet av Jesus og kalt sakrament, 'en hellig handling'. Romerkirken diktet opp flere nye 'sakramenter' blant dem konfirmasjon, fordi den helt riktig fant ut at spebarnsdåp ikke var tilstrekkelig! Men det står intet om konfirmasjon i Bibelen. Tross dette beholdt Luther og vår norske kirke dette 'ugress'.

Sann kristendom

Gjendøperne 'anabaptistene' leste grundig i Bibelen og fant også andre avsporinger fra Bibelens budskap i kirkens forkynnelse, som at riktig forståelse av at Jesu offerdød ga oss direkte adgang til Gud, og oppdaget den riktige betydning av det hebraiske ord '*nephesh*' som er blitt oversatt med ordet 'sjel'. De kom også til den riktige forståelse av Guds Ånd (Salme 139:7, Joh.16:12-13) og til profetenes forutsigelser og beskrivelser av det kommende Guds rike på jorden (Jes.2:1-4, 11:1-14, Salme 72).

Hvem er "Den Høyeste hellige"

Vi har sett at de reformerte kirkesamfunn ikke hadde oppdaget og fjernet mange av de bibelstridige dogmer og påstander som menn som førte falsk tale (Ap.gj.20:30) hadde forført noen av de kristne med allerede i det første århundre. Disse falske kristne ble også forfulgt av det hedenske Romerrike, men disse kan ikke være blant "Den Høyestes hellige" som Daniel forutsier skulle bli undertrykket i 1260 år (Dan.7:21 og 25). Denne undertrykkelse begynte først etter at de frafalne kristne som styrte den etablerte kirke fikk verdslig makt i år 533. De undertrykte var Bibel-lesende kristne som forkastet kirkens falske forkynnelse og nektet å bli identifisert med døtrene til skjøgen (Åp.17:5). Blant disse var det særlig gjendøperne som skilte seg ut. De hadde gjort seg gjeldende i hele kirkens historie med protester mot barnedåpen. Disse protesterende baptisters antall økte sterkt i reformasjonstiden på 1500 tallet. En medvirkende årsak til dette var at boktrykkerkunsten var oppfunnet og førte til at Bibelen ble lettere tilgjengelig for allmennheten. Derved ble stadig flere klar over at kirkens lære og dåp av spebarn stred mot det Bibelen lærer oss, men ble motarbeidet og forfulgt både av Romerkirken og de reformerte kirkesamfunn. De ble som kjettere torturert og brent på bålet. Men mange sivile myndigheter adlød ikke kirkens grusomme befalinger, men nøyde seg med å drive dem til landflyktighet.

Disse flykninger forkynte sin sanne kristendom i de områder de kom til, og deres budskap ble spredt både i Vest- og Øst-Europa, og fant god grobunn i land som Polen, Ungarn, Romania og delvis også i Russland.

Men Romerkirken mobiliserte hele sin styrke, med biskoper, prester og verdslige konger og fyrster for å gjøre livet vanskelig for disse brødre i Kristus. Og hvis overtalelser ikke nyttet, ble tortur og brenning på bålet brukt.

I noen områder var motstanden periodevis mindre, særlig i Polen, hvor brødremenigheten kunne eksistere i over 100 år. Men på 1660 tallet overveldig Romerkirken også dem for: "det ble gitt det å føre krig mot de hellige og seire over dem" (Åp.13:7).

På slutten av det 17de. århundre overlevde organiserte menigheter bare på få, isolerte steder som i de Transylvanske alper i Romania.

I England var det dannet baptistmenigheter allerede før Henrik VIII's tid (1509-47) men måtte flykte til Holland under ugunstige forhold og flytte tilbake til England når forholdene bedret seg. I 1612 ble endel av de baptistiske flykninger i Amsterdam ført tilbake til England, men fremgangen var liten, men bedret seg da toleranseediktet ble utstedt, som ga de baptistiske menigheter eksistensberettigelse. Og på 1700 tallet, og særlig etter den franske revolusjon 1789-1794 og i Napoleonstiden, da Pavekirkens maktutøvelse opphørte, økte antallet betraktelig, men med innbyrdes forskjellige meninger og forkynnelse.

Blant grundige Bibel-lesende baptister var legen John Thomas. Han reiste til Amerika i 1832. Og under sjøreisen ble båten utsatt for en ødeleggende storm. Han ba til Gud om redning og lovet, hvis han kom frem i live, skulle han vie sitt liv til å forkynne det sanne evangelium som Jesus og apostlene

forkynte i det første århundre. Han kom levende frem, holdt sitt løfte og oppsøkte forskjellige baptistmenigheter og fant troende i disse menigheter som leste Bibelen grundig og tok budskapet alvorlig, var kommet til samme resultat som han selv.

Han tilegnet seg grundige kunnskaper i hebraisk og gresk-arameisk språkbruk.

I en tid hvor en del menigheter forkynte Jesu snarlige gjenkomst hevdet han bestemt, at dette ikke ville skje før jødene kom tilbake til sitt land, som Gud hadde lovet Abraham, Isak og Jakob og deres etterkommere.

En mulighet som under datidens politiske situasjon med et mektig muhamedansk styre i hele Midt-Østen var fullstendig urealistisk. På grunn av detaljerte kunnskaper i Det gamle testamentets profeters profetier og deres symbolspråk, var han istand til å tyde symbolspråket i Johannes' Åpenbaring, og kunne forklare det som var bokens mening: "vise sine tjenere det som snart skal skje ... og kunngjorde det i tegn til sin tjener Johannes" (Åp.1:1).

Det var kunngjort i tegn, for at bare troende Bibel-lesere skulle være istand til å forstå betydningen: ***De fremtidige begivenheter på jorden inntil Jesu gjenkomst og opprettelsen av Guds rike på jorden.***

Vi er her istand til å forstå viktige begivenheter som:

- Romerrikets undergang
- Hunnerkongen Attilas herjinger i Europa og hvorfor
- Muhammedanernes erobring av Øst-Europa

- Den franske revolusjon og Napoleonskrigene
- Den turbulente tiden i det 19de og 20de århundre og frem til vår egen tid
- Endetiden og opprettelsen av Guds rike på jorden.

I 1865 opprettet dr. Thomas en kristen menighet, Brødrene i Kristus⁸ – 'Christadelphians' – for å hjelpe døpte troende til å oppnå fritakelse fra krigstjeneste. Dette er blitt navnet på menigheten til alle som tar på alvor det som apostlene og de sanne kristne trodde og forkynnte i det første århundre og er beskrevet i Det nye testamente.

Kristadelfianerne er idag et verdensomspennende felleskap av Bibel-troende mennesker. Vi har det oppriktige ønske å fremme Bibellesning, slik at andre kan komme frem til en forståelse av den opprinnelig og sanne kristen tro.

Alle tegn peker på at tiden nærmer seg da Gud "skal dømme verden med rettferdighet" (Ap.gj.17:31). Jesus Kristus kommer snart for å fullføre Guds hensikt på jorden, for han er i himmelen "inntil de tider da alt blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap.gj. 3:21).

Det gjelder da for oss idag å forberede oss for denne store begivenhet, og følge Paulus' ord:

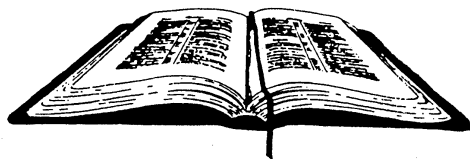
"Gå derfor ut fra dem og skill dere fra dem, sier Herren, og rør ikke noe urent! Da vil jeg ta imot dere. Jeg skal være deres far, og dere skal være mine sønner og døtre, sier Herren, Den Allmektige." (2.Kor.6:17-18).

---

⁸ Navnet kommer fra Paulus' hilsen til menigheten i Kolossæ: "Paulus ... til de hellige og troende **brødre i Kristus** i Kolossæ." 'Brødre' har betydningen 'søskene'.

Vi vil gjerne få høre fra noen som ønsker videre opplysning om Bibelens sanne lære.

bibelsannhet@gmail.com

Kilde materiale

BIBELEN fra 1.Mosebok kap.1 til Åpenbaringen kap.22.

Hele skriften er inspirert av Gud og nyttig til lærdom (2.Timohty 3;16 Se også 2.Peter 1;21).

STRONG'S CONCORDANCE of the Bible (hebraisk og gresk ordbok).

STUDIE BIBELEN utgitt av samarbeidene norske kirkesamfunn.

ILLUSTRERT RELIGIONS LEKSIKON utgitt av samarbeidene danske kirkesamfunn.

NORSK KONVERSASJONS LEKSIKON – Kringla Heimsins

Omslagsbildet – Peterskirke i Rom

5 800095 161915